HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

12 octombrie 2007 *

În cauza T-474/04,

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, cu sediul în Bocholt (Germania), reprezentată de M. Klusmann și F. Wiemer, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnul A. Bouquet, în calitate de agent, asistat de A. Böhlke, avocat,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei (2004) D/204343 a Comisiei din 1 octombrie 2004 în măsura în care respinge cererea reclamantei de obținere a eliminării oricărei referiri la aceasta din urmă în versiunea finală publicată a Deciziei 2005/349/CE a Comisiei din 10 decembrie 2003 cu privire la o procedură de aplicare

* Limba de procedură: germana.

a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cauza COMP/E-2/37.857 – Peroxizi organici) (JO 2005, L 110, p. 44),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a treia),

compus din domnul M. Jaeger, președinte, domnul J. Azizi și doamna E. Cremona, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 8 iunie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 În conformitate cu articolul 287 CE, „[m]embrii instituțiilor Comunității […], precum și funcționarii și agenții Comunității sunt obligați […] să nu divulge informațiile care, prin natura lor, constituie secret profesional și, îndeosebi, informațiile referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost”. [traducere neoficială]

2 Articolul 20 din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3), aplicabil în cazul de față și intitulat „Secretul profesional", prevede la alineatul (2) că „[f]ără a aduce atingere prevederilor articolelor 19 și 21, Comisia […], precum și funcționarii și ceilalți agenți sunt obligați să nu divulge informațiile pe care le-au obținut în aplicarea prezentului regulament și care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional". [traducere neoficială]

3 Articolul 21 din Regulamentul nr. 17, intitulat „Publicarea deciziilor", prevede următoarele:

„(1) Comisia publică deciziile pe care le adoptă în aplicarea articolelor 2, 3, 6, 7 și 8.

(2) Publicarea indică părțile interesate și conținutul principal al deciziei; aceasta va lua în considerare interesul legitim al întreprinderilor în protejarea secretelor lor de afaceri." [traducere neoficială]

4 Articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2842/98 al Comisiei din 22 decembrie 1998 privind audierea părților în anumite proceduri în conformitate cu articolele [81 CE] și [82 CE] (JO L 354, p. 18), aplicabil în cazul de față, prevede:

„Informațiile obținute, inclusiv documentele, nu se comunică și nu devin accesibile în cazul în care conțin secrete de afaceri ale unei părți, inclusiv ale părților cărora Comisia le-a adresat obiecții, ale petenților, reclamanților și ale altor terți sau alte informații confidențiale […]. Comisia face demersurile necesare pentru a permite

accesul la dosar, ținând seama de necesitatea protejării secretelor de afaceri [...] și a altor informații confidențiale." [traducere neoficială]

5 Articolul 9 din Decizia 2001/462/CE, CECO din 23 mai 2001 privind mandatul consilierilor-auditori în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 162, p. 21, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 108) prevede:

„Atunci când se intenționează divulgarea unor informații susceptibile să constituie un secret de afaceri al unei întreprinderi, aceasta este informată în scris privind această intenție și motivele care stau la baza acesteia. Se stabilește un termen în care întreprinderea interesată poate prezenta observații scrise.

Atunci când întreprinderea interesată se opune divulgării informațiilor, dar se constată că informațiile nu sunt protejate și că, în consecință, pot fi divulgate, constatarea se include într-o decizie motivată care se notifică întreprinderii interesate. Decizia precizează termenul la expirarea căruia informațiile vor fi divulgate. Acest termen nu poate fi mai mic de o săptămână de la data notificării.

Primul și al doilea alineat se aplică *mutatis mutandis* divulgării informațiilor prin publicarea lor în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*."

6 În temeiul articolului 1 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2988/74 al Consiliului din 26 noiembrie 1974 privind termenele de prescripție a acțiunilor și a aplicării sancțiunilor conform normelor Comunității Economice Europene privind

transporturile și concurența (JO L 319, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 1, p. 78), dreptul Comisiei de a impune amenzi sau sancțiuni pentru încălcarea normelor Comunității Economice Europene privind transporturile sau concurența este exercitat cu respectarea unui termen de prescripție de cinci ani în cazul altor încălcări decât cele ale dispozițiilor care reglementează cererile sau notificările trimise de întreprinderi sau asociații de întreprinderi, solicitările de informații sau derularea investigațiilor.

Faptele, procedura și concluziile părților

7 În 2002, Comisia a inițiat o anchetă, în temeiul Regulamentului nr. 17, împotriva producătorilor europeni de peroxizi organici, cuprinzând grupul AKZO, Atofina SA, succesoare a Atochem (denumită în continuare „Atochem/Atofina"), și Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, o societate controlată de Laporte plc, devenită Degussa UK Holdings Ltd, Peróxidos Orgánicos SA, FMC Foret SA, AC Treuhand AG și reclamanta, în temeiul unei participări la înțelegeri, dintre care o înțelegere principală și mai multe înțelegeri regionale, în sensul articolului 81 CE, pe anumite piețe ale peroxizilor organici.

8 La 27 martie 2003, Comisia a inițiat procedura oficială și a adoptat o comunicare privind obiecțiunile, care i-a fost notificată ulterior reclamantei. În observațiile sale din 13 iunie 2003, reclamanta a contestat în esență întinderea, precum și durata participării sale la înțelegerea principală și a precizat că nu a avut decât contacte sporadice cu Peroxid Chemie și Atochem/Atofina între 1994 și 1996. Totuși, aceasta a afirmat că nu a avut contacte cu celelalte întreprinderi în cauză. Astfel, investigarea unei eventuale încălcări săvârșite de reclamantă ar fi, în orice caz, prescrisă.

9 Prin scrisoarea din 10 decembrie 2003, Comisia a informat-o pe reclamantă despre decizia sa de a închide procedura în ceea ce o privește.

10 În plus, prin Decizia 2005/349/CE din 10 decembrie 2003 referitoare la o procedură de aplicare a articolului 81 CE și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cauza COMP/E-2/37.857 – Peroxizi organici) (JO 2005, L 110, p. 44, denumită în continuare „Decizia peroxizi"), Comisia a aplicat amenzi societăților Atochem/Atofina, Peroxid Chemie, AC Treuhand, Peróxidos Orgánicos și Degussa UK pentru încălcarea articolului 81 CE. Această decizie se adresa societăților menționate anterior, dar nu și reclamantei.

11 Decizia peroxizi nu cuprinde în dispozitiv nicio referire la participarea reclamantei la încălcarea constatată. Totuși, în ceea ce o privește pe reclamantă, această decizie precizează, mai întâi, în special la considerentul 78:

„După ce le-a oferit întreprinderilor vizate ocazia să își prezinte observațiile cu privire la obiecțiuni, Comisia a decis închiderea procedurii în privința [reclamantei] și a [FMC Foret]. Cu referire la [reclamantă], Comisia constată că nu poate fi demonstrată participarea acestei întreprinderi la încălcarea unică și continuă după 31 ianuarie 1997, data începerii prescripției […]"

12 În continuare, în special în considerentele 156-177, Decizia peroxizi cuprinde o descriere detaliată a participării reclamantei la înțelegerea principală dintre, în special, grupul AKZO, Atochem/Atofina și Peroxid Chemie, care a durat din 1971 până în 1999. În esență, Comisia constată că reclamanta nu a participat direct și oficial la înțelegerea principală, ci a intervenit numai în perioada 1993-1996 prin participarea la reuniuni și la contacte cu scop anticoncurențial cu Atochem/Atofina și Peroxid Chemie, precum și printr-un schimb de date comerciale sensibile cu acestea.

13 În fine, în considerentul 319 din Decizia peroxizi se menționează:

„[Reclamanta] era destinatară a comunicării privind obiecțiunile. Totuși, prezenta decizie nu i se adresează [acesteia] (a se vedea considerentul 78), din moment ce participarea [reclamantei] după data de 31 ianuarie 1997 nu putea fi demonstrată."

14 Prin scrisoarea din 18 februarie 2004, notificată la 19 februarie 2004, Comisia i-a transmis reclamantei o copie a Deciziei peroxizi, precum și un rezumat al acestei decizii. În această scrisoare, Comisia a informat-o pe reclamantă că intenționează să publice o versiune neconfidențială a Deciziei peroxizi, precum și a rezumatului acesteia, potrivit articolului 21 din Regulamentul nr. 17, și i-a solicitat să identifice eventualele pasaje despre care considera că ar cuprinde secrete de afaceri sau alte informații confidențiale.

15 Prin scrisoarea din 4 martie 2004, reclamanta a solicitat Comisiei să fie eliminate din versiunea Deciziei peroxizi destinată publicării toate referirile la reclamantă și la pretinsul său comportament infracțional, în special cele cuprinse în considerentele 15, 81, 106 (tabelul 4) și în considerentele 120-123, 156-177, 184, 185, 188, 189, 202 și 270, întrucât reclamanta nu era destinatară a respectivei decizii, iar procedura inițiată împotriva sa fusese închisă (considerentul 78 din Decizia peroxizi). Într-adevăr, anumite pasaje din Decizia peroxizi referitoare la implicarea reclamantei în încălcarea constatată, în special considerentele 169 și 176, care fuseseră contestate de reclamantă în cadrul procedurii administrative, ar fi inexacte. În orice caz, secretele de afaceri cuprinse în considerentul 45 (cota de piață a reclamantei), în considerentul 106 (tabelul 4), în considerentele 168 și 175 (numele M. S.), precum și în considerentele 173-177 și 510 (evaluarea detaliată a reclamantei în cadrul negocierilor de achiziție cu un terț) ar trebui eliminate.

16 Prin scrisoarea din 6 aprilie 2004, Comisia a informat-o pe reclamantă că va păstra secretă orice referire la ea în versiunea provizorie a Deciziei peroxizi destinată publicării, anexând versiunea neconfidențială corespunzătoare. Totuși, Comisia a manifestat o poziție rezervată față de cererea reclamantei de tratament confidențial în ceea ce privește versiunea definitivă a Deciziei peroxizi destinată publicării.

17 Prin scrisoarea din 13 aprilie 2004, reclamanta a solicitat ca numele său să fie eliminat, de asemenea, din considerentul 15 și din tabelul 4 din Decizia peroxizi și, sub rezerva acestor modificări, a acceptat publicarea provizorie a respectivei decizii.

18 Prin scrisoarea din 22 iunie 2004, Comisia i-a comunicat reclamantei versiunea provizorie neconfidențială a Deciziei peroxizi, care nu cuprindea nicio referire la reclamantă, astfel cum era prevăzută pentru publicare pe site-ul internet al Comisiei în cel mai scurt timp.

19 Prin scrisoarea din 28 iunie 2004, Comisia a informat-o pe reclamantă despre intenția sa de a respinge cererea de tratament confidențial referitoare la menționarea acesteia din urmă în versiunea definitivă a Deciziei peroxizi destinată publicării. Într-adevăr, în această decizie Comisia ar fi constatat existența unei încălcări de către reclamantă a articolului 81 CE, fără să mai fie însă posibilă aplicarea unei amenzi, datorită intervenției prescripției. Totuși, Comisia a acceptat ca în versiunea definitivă neconfidențială a Deciziei peroxizi să păstreze secretul cu privire la numele gerantului reclamantei, M. S., precum și referirile la evaluarea detaliată a acesteia în cadrul negocierilor de achiziție cu un terț și să înlocuiască indicațiile precise referitoare la cotele de piață ale reclamantei cu intervale de cote de piață. În fine, Comisia a informat-o pe reclamantă despre posibilitatea de a se adresa consilierului-auditor, în temeiul articolului 9 din Decizia 2001/462, în cazul în care ar intenționa să își mențină cererea de tratament confidențial.

20 Prin scrisoarea din 12 iulie 2004, reclamanta a solicitat consilierului-auditor să elimine din Decizia peroxizi, în versiunea sa definitivă destinată publicării, toate referirile la reclamantă, în conformitate cu versiunea provizorie publicată pe site-ul internet al Comisiei. În această scrisoare, reclamanta a reiterat argumentele formulate în scrisoarea din 4 martie 2004 și a precizat că menționarea eronată privind pretinsa participare a sa la încălcarea constatată, cuprinsă în considerentele 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (tabelul 4), în considerentele 108, 120-123, 156-177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 și 510, precum și la punctul 1.3.1. din sumar, trebuia să fie eliminată. În sprijinul cererii sale, reclamanta a susținut că aceste informații puteau furniza terților elemente de probă pentru unele acțiuni în despăgubiri împotriva reclamantei și că ar aduce prejudicii reputației sale pe piață. În plus, Comisia nu ar mai fi competentă, după închiderea procedurii de anchetă în privința reclamantei, să îi reproșeze o încălcare a articolului 81 CE și nici să adopte, în acest scop, o decizie care îi cauzeze un prejudiciu. Pe de altă parte, faptul că Decizia peroxizi nu îi este adresată reclamantei ar priva-o, în mod inadmisibil, de posibilitatea de a formula o acțiune directă împotriva respectivei decizii. În fine, abordarea Comisiei ar fi incompatibilă cu obiectivul regulilor de prescripție, precum și cu principiul securității juridice și al prezumției de nevinovăție.

21 Prin scrisoarea din 13 septembrie 2004, consilierul-auditor a adoptat o primă decizie în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Decizia 2001/462. În această decizie, consilierul-auditor a refuzat să elimine din versiunea definitivă a Deciziei peroxizi destinată publicării referirile la reclamantă – cu excepția numelui M. S., a mențiunilor referitoare la evaluarea detaliată a reclamantei și a referirii la cotele de piață ale reclamantei, care trebuie înlocuită prin intervale de cote de piață – întrucât nu ar fi vorba de secrete de afaceri, noțiunea de secret de afaceri presupunând ca divulgarea respectivei informații să aducă o atingere gravă intereselor persoanei în cauză. Pe de o parte, fiind vorba de riscul unor acțiuni în despăgubiri în temeiul dreptului național, consilierul-auditor a stabilit că acest risc nu constituia prin el însuși o atingere gravă și injustă adusă intereselor reclamantei și care să poată justifica protejarea informațiilor contestate. În cazul în care acestea erau întemeiate, acțiunile în despăgubiri în fața instanțelor naționale ar fi, într-adevăr, consecința acceptabilă a săvârșirii unei încălcări a normelor de drept comunitar și național al concurenței. Consilierul-auditor

a precizat că reclamanta nu era destinatară a Deciziei peroxizi și că, în lipsa constatării unei încălcări a articolului 81 CE săvârșite de reclamantă, această decizie nu era obligatorie din punct de vedere juridic pentru instanțele naționale. Pe de altă parte, consilierul-auditor a arătat că eventuala atingere adusă reputației reclamantei era o consecință adecvată a publicării Deciziei peroxizi în cazul participării reclamantei la înțelegerile constatate. În fine, consilierul-auditor a afirmat că, presupunând chiar că cele constatate în Decizia peroxizi nu ar fi reale, aspect pe care consilierul-auditor nu era abilitat să îl verifice, nu i-ar produce reclamantei niciun prejudiciu grav și durabil, de natură să confere informațiilor contestate caracter de secrete de afaceri.

22 În aceeași scrisoare, consilierul-auditor a considerat, în plus, într-o rubrică separată intitulată „Respectarea dreptului la apărare", că, pentru protejarea dreptului la apărare al reclamantei, informațiile referitoare la o pretinsă participare a acesteia la o înțelegere regională în Spania, care figurează în considerentele (176), (262) și (328) ale Deciziei peroxizi, trebuiau păstrate secrete, întrucât, având în vedere absența acestor elemente din comunicarea privind obiecțiunile, reclamanta nu avusese ocazia să își prezinte observațiile în această privință.

23 Prin scrisoarea din 27 septembrie 2004, reclamanta și-a exprimat intenția de a introduce o acțiune în fața Tribunalului împotriva deciziei de respingere a cererii sale de tratament confidențial, astfel cum figurează în scrisoarea consilierului-auditor din 13 septembrie 2004, și a solicitat amânarea publicării versiunii definitive a Deciziei peroxizi, care cuprindea referirile care o vizau, până la finalizarea procedurii contencioase.

24 Prin scrisoarea din 1 octombrie 2004, cuprinzând Decizia (2004) D/204343 (denumită în continuare „decizia atacată"), consilierul-auditor a reiterat motivele expuse în scrisoarea sa din 13 septembrie 2004. Consilierul-auditor a arătat, în plus, că publicarea Deciziei peroxizi, în forma descrisă în decizia atacată, va fi amânată de către

Comisie până în momentul în care reclamanta va putea sesiza Tribunalul cu o cerere de măsuri provizorii introdusă în temeiul articolului 242 CE.

25 Prin scrisoarea din 15 octombrie 2004, reclamanta îi aduce la cunoștință consilierului-auditor că nu va introduce o cerere de măsuri provizorii, date fiind condițiile stricte stabilite în jurisprudență cu privire la caracterul întemeiat al unei astfel de cereri.

26 Prin scrisoarea din 18 octombrie 2004, consilierul-auditor a răspuns că, având în vedere faptul că reclamanta a renunțat la declanșarea unei proceduri privind măsurile provizorii în fața Tribunalului, nu ar mai exista niciun impediment pentru publicarea prevăzută a versiunii definitive a Deciziei peroxizi.

27 Ca urmare, Comisia a publicat, pe site-ul internet al Direcției Generale (DG) Concurență, Decizia peroxizi în versiunea sa neconfidențială, care cuprinde referirile făcute la reclamantă și celelalte indicații contestate de aceasta.

28 Reclamanta a introdus prezenta acțiune prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 10 decembrie 2004.

29 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a decis să deschidă procedura orală. Au fost ascultate pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal cu ocazia ședinței din 8 iunie 2006.

30 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate în măsura în care respinge cererea sa privind eliminarea oricărei referiri la reclamantă în versiunea finală publicată a Deciziei peroxizi;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

31 Comisia a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

A — *Cu privire la admisibilitatea cererii de anulare*

1. *Argumentele părților*

32 Comisia contestă interesul reclamantei în proces și, în consecință, admisibilitatea prezentei acțiuni.

33 Aceasta apreciază că, din moment ce reclamanta a renunțat să sesizeze Tribunalul cu o cerere de măsuri provizorii și Decizia peroxizi a fost publicată între timp în versiunea cuprinzând informațiile contestate, reclamanta nu mai are interesul în proces împotriva acestei decizii. Reclamanta ar fi recunoscut ea însăși această lipsă de interes în proces prin scrisoarea din 27 septembrie 2004, arătând că publicarea ar face ca acțiunea sa să devină caducă.

34 În opinia Comisiei, reclamanta nu precizează deloc motivul pentru care informațiile contestate și publicate constituie secrete de afaceri. În orice caz, eventuala anulare a deciziei atacate nu ar anula și faptul că unii terți au luat cunoștință despre respectivele informații, iar probabilitatea ca o situație asemănătoare să reapară în viitor ar fi minimă. Astfel, ar exista îndoieli cu privire la faptul că respectiva anulare ar putea produce efecte juridice (Hotărârea Tribunalului din 14 septembrie 1995, Antillean Rice Mills și alții/Comisia, T-480/93 și T-483/93, Rec., p. II-2305, punctele 59 și 60).

35 Comisia apreciază că acțiunea se întemeiază pe premisa eronată că informațiile contestate au caracter obligatoriu. Totuși, constatările referitoare la încălcări, astfel cum sunt cele care se referă la reclamantă, care nu figurează decât în considerentele Deciziei peroxizi, fără a se regăsi textual în dispozitivul acesteia, nu ar avea caracter obligatoriu (Hotărârea Curții din 16 decembrie 1975, Suiker Unie și alții/Comisia, 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 și 114/73, Rec., p. 1663, punctul 315, Hotărârea Tribunalului din 28 aprilie 1994, AWS Benelux/Comisia, T-38/92, Rec., p. II-211, punctul 34, Hotărârea Tribunalului din 6 aprilie 1995, Baustahlgewebe/Comisia, T-145/89, Rec., p. II-987, punctele 35, 55 și următoarele, și Hotărârea Tribunalului din 11 martie 1999, Aristrain/Comisia, T-156/94, Rec., p. II-645, publicată în extras, punctul 699). În ceea ce privește susținerea reclamantei conform căreia interesul său în proces ar rezulta din faptul că eventuala anulare a deciziei atacate ar putea constitui temeiul unei acțiuni în răspundere împotriva Comisiei în cazul în care reclamanta ar fi obligată la plata unor daune-interese într-un litigiu de drept intern, Comisia consideră că acest fapt este pur ipotetic și amintește că reclamanta nu este destinatară a unei decizii care să constate, cu caracter obligatoriu pentru instanțele naționale, o încălcare a articolului 81 CE.

36 Reclamanta susține în esență că acțiunea sa împotriva deciziei atacate este admisibilă.

2. *Aprecierea Tribunalului*

37 Cu titlu introductiv, trebuie să se arate că prezenta acțiune este îndreptată împotriva deciziei atacate, care a fost adoptată în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Decizia 2001/462 și prin care Comisia a respins în parte cererea de tratament confidențial introdusă de reclamantă, pe motiv că această cerere viza anumite pasaje din versiunea neconfidențială a Deciziei peroxizi destinată publicării. Așadar, prezenta acțiune nu are ca obiect să repună în discuție legalitatea Deciziei peroxizi în sine. În plus, părțile nu contestă că termenul de introducere a acțiunii împotriva Deciziei peroxizi, a cărei copie a fost transmisă reclamantei la 19 februarie 2004, a expirat și, drept urmare, această decizie a dobândit autoritate de lucru judecat pentru reclamantă în măsura în care este susceptibilă să producă efecte juridice obligatorii definitive în ceea ce o privește.

38 Chiar dacă reclamanta a avut posibilitatea de a acționa, în timp util, împotriva Deciziei peroxizi, dar nu a făcut-o, totuși nu rezultă de aici că nu are un interes în proces împotriva deciziei atacate. Referitor la acest aspect, se cuvine să fie amintit faptul că un astfel de interes presupune ca anularea actului atacat să fie susceptibilă, prin ea însăși, să producă efecte juridice (a se vedea Hotărârea Antillean Rice Mills și alții/Comisia, punctul 34 de mai sus, punctul 59 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Curții din 24 iunie 1986, AKZO Chemie/Comisia, 53/85, Rec., p. 1965, punctul 21), ca, prin rezultatul ei, acțiunea să poată aduce un beneficiu persoanei care a introdus-o (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, C-50/00 P, Rec., p. I-6677, punctul 21) și ca aceasta să demonstreze existența unui interes născut și actual în anularea respectivului act (Ordonanța Tribunalului din 17 octombrie 2005, First Data și alții/Comisia, T-28/02, Rec., p. II-4119, punctul 42).

39 În această privință, trebuie să se constate, în primul rând, că întrebarea dacă anularea deciziei atacate este susceptibilă de a-i aduce un beneficiu reclamantei și, prin urmare, de a reprezenta temeiul interesului său în proces depinde de examinarea unui aspect de fond, și anume acela privind sfera noțiunii „secrete de afaceri" în sensul articolului 9 primul paragraf din Decizia 2001/462, coroborat cu articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17. Într-adevăr, presupunând că cererea de tratament confidențial introdusă de reclamantă privește, cel puțin în parte, secrete de afaceri menționate de dispozițiile citate anterior — problemă care trebuie soluționată în cadrul aprecierii caracterului întemeiat al prezentei acțiuni — decizia atacată prin care se respinge această cerere ar fi nelegală în măsura în care ar aplica greșit această noțiune. Astfel, anularea deciziei atacate ar fi susceptibilă de a-i aduce un avantaj reclamantei prin aceea că, în temeiul articolului 233 CE, Comisia ar fi trebuit să suporte consecințele necesare pentru publicarea Deciziei peroxizi, care trebuie, în conformitate cu articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17, să țină cont de interesul legitim al reclamantei ca secretele sale de afaceri să nu fie divulgate.

40 În al doilea rând, contrar tezei Comisiei, numai împrejurarea că publicarea informațiilor contestate a avut deja loc și că anumiți terți au putut deja să le afle nu ar putea să o lipsească pe reclamantă de interesul în proces împotriva deciziei atacate. Dimpotrivă, divulgarea în continuare a acestor informații nu încetează să aducă atingere intereselor și mai ales reputației reclamantei, ceea ce constituie un interes născut și actual în sensul jurisprudenței citate la punctul 38 de mai sus. Pe de altă parte, orice altă interpretare care ar face ca admisibilitatea acțiunii să depindă de divulgarea sau de nedivulgarea de către Comisie a informațiilor contestate – și, prin urmare, de crearea de către aceasta a unui fapt consumat – i-ar permite acesteia să se sustragă controlului jurisdicțional, procedând la o astfel de divulgare, deși ar fi ilegală.

41 Mai general, aprecierea reținută la punctele 39 și 40 de mai sus este confirmată de jurisprudența conform căreia anularea unei decizii este susceptibilă, prin ea însăși, să producă efecte juridice, în special prin obligarea Comisiei să ia măsurile pe care le presupune executarea hotărârii Tribunalului în conformitate cu articolul 233 CE și prin evitarea perpetuării unei astfel de practici din partea Comisiei (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 9 noiembrie 1994, Scottish Football/Comisia,

T-46/92, Rec., p. II-1039, punctul 14 și jurisprudența citată). Or, în speță, decizia atacată reușește tocmai să reproducă constant, pe site-ul internet al DG Concurență, versiunea neconfidențială a Deciziei peroxizi, din care nu au fost eliminate pasajele referitoare la reclamantă. Astfel, o eventuală anulare, cel puțin în parte, a deciziei atacate ar obliga Comisia, în temeiul articolului 233 CE, să înceteze publicarea anumitor pasaje contestate.

42 Având în vedere cele ce precedă, finele de neprimire invocat de Comisie trebuie respins, fără să fie necesară examinarea celorlalte argumente formulate de părți în acest context.

B — *Cu privire la fond*

1. *Observație introductivă*

43 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea articolului 21 din Regulamentul nr. 17, în al doilea rând, pe faptul că, în temeiul articolelor 3 și 15 din Regulamentul nr. 17, Comisia nu are dreptul de a adopta și de a publica o decizie de constatare a unei încălcări care îi este imputabilă și, în al treilea rând, pe încălcarea dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă.

2. *Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 21 din Regulamentul nr. 17*

a) Argumentele părților

44 Reclamanta susține că simplul fapt că ea nu este destinatară a Deciziei peroxizi îi interzice Comisiei să publice constatările care se referă la aceasta.

45 În opinia reclamantei, publicarea prevăzută la articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 nu se referă decât la părțile interesate. Or, noțiunea „părți interesate", în sensul acestei dispoziții, nu s-ar referi decât la destinatarii unei decizii prin care se aplică o amendă, și nu la întreprinderile implicate care nu sunt destinatare ale unei astfel de decizii. Într-adevăr, publicarea unei astfel de decizii ce cuprinde constatări care cauzează un prejudiciu unor întreprinderi ce nu sunt destinatare ar constitui o sancțiune pentru acestea, din cauza consecințelor negative pe care această publicare le-ar produce asupra reputației lor și din cauza riscului lor crescut de a fi expuse, în baza probelor care rezultă din respectiva decizie, unor acțiuni în despăgubiri introduse de terți în fața instanțelor naționale. După părerea reclamantei, spre deosebire de destinatarii unei decizii, astfel de întreprinderi nu pot nici să conteste în justiție caracterul întemeiat al acestor constatări pentru a evita efectele negative și riscurile menționate anterior, ceea ce constituie o restrângere inacceptabilă a dreptului lor la o protecție jurisdicțională efectivă.

46 În ședință, referindu-se la argumentele pe care le-a dezvoltat în cadrul celui de al doilea motiv și la Hotărârea Tribunalului din 30 mai 2006, Bank Austria Creditanstalt/Comisia (T-198/03, Rec., p. II-1429), reclamanta a precizat, în esență, că competența Comisiei de a publica o decizie în temeiul articolului 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 era limitată, pe de o parte, de protejarea secretului profesional, în sensul articolului 287 CE, care include și divulgarea de elemente precum cele menționate la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele

Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), precum și, pe de altă parte, de principiul prezumției de nevinovăție, astfel cum este prevăzut la articolul 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 7 decembrie 2000 la Nisa (JO C 364, p. 1, JO 2007, C 303, p. 1) și în lumina căruia trebuie apreciată întinderea competenței de publicare a Comisiei. Într-adevăr, principiul prezumției de nevinovăție ar interzice Comisiei divulgarea unor elemente incriminatoare pe care întreprinderea respectivă nu a avut ocazia să le conteste în justiție.

47 Prin urmare, publicarea Deciziei peroxizi, care cuprinde constatări referitoare la un pretins comportament nelegal al reclamantei, ar constitui o încălcare a articolului 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17.

48 În opinia Comisiei, faptul că Decizia peroxizi nu i-a fost adresată reclamantei ca destinatar nu are consecințe asupra competenței acesteia de a publica respectiva decizie într-o versiune care cuprinde referiri la reclamantă. Acest fapt ar fi adevărat cu atât mai mult cu cât reclamanta ar fi participat la procedura administrativă până când aceasta a fost închisă în privința sa.

49 După părerea Comisiei, obligația sa de a lua în considerare interesul legitim al întreprinderilor în nedivulgarea secretelor lor de afaceri este singura limită a competenței sale de publicare, astfel cum este prevăzută în a doua parte a frazei de la articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17. În schimb, prima parte a frazei care alcătuiește această dispoziție nu face referire decât la elementele minime pe care trebuie să le cuprindă aceste publicări, mai exact menționarea părților interesate și a conținutului principal al deciziei.

50 Jurisprudența ar confirma această interpretare, recunoscând că publicările care depășesc aceste cerințe minime ar fi admisibile. Astfel, publicarea textului integral al unei decizii de aplicare a unor amenzi ar fi permisă, chiar și în cazul în care deciziile

adoptate în aplicarea articolului 15 din Regulamentul nr. 17 nu ar face parte dintre cele menționate la articolul 21 alineatul (1) din acest regulament (Hotărârea Curții din 15 iulie 1970, Chemiefarma/Comisia, 41/69, Rec., p. 661, punctele 101-103, și Hotărârea Curții din 14 iulie 1972, Francolor/Comisia, 54/69, Rec., p. 851, punctele 30 și 31). Prin urmare, în decizia atacată, Comisia ar fi constatat în mod întemeiat, pe baza acestei jurisprudențe, că putea publica de asemenea deciziile sau fragmente din acestea în privința cărora dreptul secundar nu prevedea obligația de publicare, cu condiția să nu ducă la o divulgare a secretelor de afaceri.

51 Comisia susține în plus că, presupunând chiar că sintagma „părți interesate" care figurează în prima parte a frazei de la articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 nu se referă decât la destinatarii deciziei, noțiunea mai largă „întreprindere" – iar nu „parte interesată" – utilizată în a doua parte a acestei fraze nu ar putea fi înțeleasă mai restrâns, în sensul că alte persoane decât părțile interesate ar putea fi menționate în decizia publicată.

52 Comisia apreciază, de asemenea, că informațiile fără caracter obligatoriu referitoare la reclamantă, care figurează în Decizia peroxizi, care nu se regăsesc formal în dispozitivul respectivei decizii, nu fac, în sensul jurisprudenței (Hotărârea Curții din 14 decembrie 2000, Masterfoods și HB, C-344/98, Rec., p. I-11369, punctul 52), obiectul unei decizii a Comisiei de care trebuie să țină cont instanțele naționale în cadrul unei eventuale acțiuni în despăgubiri (Hotărârea Tribunalului din 22 martie 2000, Coca-Cola/Comisia, T-125/97 și T-127/97, Rec., p. II-1733, punctul 86). În speță, aprecierile Comisiei cuprinse în considerentele Deciziei peroxizi nu ar fi susceptibile de a face obiectul unei acțiuni în anulare decât în măsura în care, ca motive ale unui act cauzator de prejudiciu, ar constitui baza necesară dispozitivului (Hotărârea Tribunalului din 17 septembrie 1992, NBV și NVB/Comisia, T-138/89, Rec., p. II-2181, punctul 31, Hotărârea Tribunalului din 8 octombrie 1996, Compagnie maritime belge transports și alții/Comisia, T-24/93-T-26/93 și T-28/93, Rec., p. II-1201, punctul 150, și Hotărârea Tribunalului din 7 octombrie 1999, Irish Sugar/Comisia, T-228/97, Rec., p. II-2969, punctul 178). În schimb, informațiile referitoare la încălcări, care sunt cuprinse în considerente, dar nu constituie o astfel de bază, nu ar cauza un prejudiciu nici părților interesate, nici terților. Aceasta ar

însemna că în mod corect Comisia a stabilit în decizia atacată că Decizia peroxizi nu era o decizie ce constata, în mod obligatoriu pentru instanțele naționale, o încălcare a articolului 81 CE săvârșită de reclamantă.

53 Într-adevăr, Decizia peroxizi nu ar cuprinde, în ceea ce o privește pe reclamantă, nicio constatare obligatorie susceptibilă de a predetermina aprecierea autonomă a judecătorului național, ci numai o descriere a comportamentului acesteia, pentru a contribui la înțelegerea originii și a contextului încălcării săvârșite de destinatarii respectivei decizii. Astfel, ar fi exclus ca reclamanta să se considere expusă, fără a se putea apăra, unor eventuale acțiuni în despăgubiri în fața instanțelor naționale. Mai exact, contrar afirmației reclamantei, Decizia peroxizi publicată nu ar putea fi utilizată ca probă decisivă invocată împotriva sa, nici nu ar putea facilita în mod semnificativ administrarea probelor de către terți în cadrul unui astfel de litigiu.

54 În plus, Comisia apreciază că articolul 30 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167) – dispoziție care a înlocuit articolul 21 din Regulamentul nr. 17 și a extins condițiile de publicare pentru ca, după intrarea în vigoare, să acopere explicit deciziile de aplicare a sancțiunilor sau a penalităților cu titlu cominatoriu – stă la baza abordării sale și nu contrazice în niciun mod practica sa anterioară în ceea ce privește publicarea. Publicarea ar avea ca scop, pe de o parte, să asigure transparență în administrație și, pe de altă parte, fiind vorba în special de decizii de aplicare a unor sancțiuni, să aibă caracter disuasiv, în conformitate cu obiectivul prevenirii generale recunoscut de Curte în Hotărârea Chemiefarma/Comisia, punctul 50 de mai sus. În opinia Comisiei, pretinsa sancționare a reclamantei, care ar consta în publicarea informațiilor contestate, nu ar putea nici să repună în discuție obiectivul prevenirii generale, nici să modifice sfera regulilor de prescripție extinzând domeniul lor de aplicare astfel încât să restrângă dreptul Comisiei de publicare. În această privință, Comisia subliniază că, referitor la prescripția din materia aplicării sancțiunilor, articolul 25 din Regulamentul nr. 1/2003 prevede expres „competențele conferite Comisiei prin articolele 23 și 24” și, prin urmare, nu se referă la publicarea deciziilor în temeiul articolului 30 din respectivul regulament.

55 În fine, în ședință, Comisia s-a prevalat de soluția reținută în Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus (punctul 89), potrivit căreia includerea într-o decizie de aplicare a unor amenzi a unor constatări de fapt privind o înțelegere nu putea fi supusă condiției ca pentru constatarea unei încălcări referitoare la respectiva înțelegere Comisia să aibă competență sau condiției ca aceasta să fi constatat efectiv o astfel de încălcare și potrivit căreia era legitimă descrierea de către Comisie, în cuprinsul unei decizii de constatare a unei încălcări și de aplicare a unei sancțiuni, a contextului de fapt și a celui istoric în care s-ar înscrie comportamentul incriminat. Comisia a subliniat, de asemenea, că, potrivit acestei hotărâri, era valabil și pentru publicarea acestei descrieri, dat fiind faptul că putea fi utilă pentru a permite publicului interesat să înțeleagă în întregime considerentele unei astfel de decizii și Comisia era cea care trebuia să aprecieze oportunitatea includerii unor astfel de elemente.

56 Prin urmare, motivul întemeiat pe încălcarea articolului 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 ar trebui respins.

b) Aprecierea Tribunalului

Observație preliminară

57 În primul său motiv, reclamanta contestă în esență întinderea competenței Comisiei de a publica, în temeiul articolului 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17, o decizie adoptată în temeiul Regulamentului nr. 17, care nu i-a fost adresată și în care Comisia a constatat în considerente, iar nu în dispozitiv, o încălcare săvârșită de reclamantă. În susținerea acestui motiv, reclamanta arată, în esență, pe de o parte, că nu este „parte interesată" în sensul primei părți a articolului 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17, care poate face obiectul unei astfel de publicări, și, pe de altă parte,

că publicarea Deciziei peroxizi îi produce un prejudiciu în măsura în care divulgă elemente ce constituie secret profesional în sensul articolului 287 CE.

58 Tribunalul apreciază că este oportun ca la început să examineze caracterul întemeiat al celui de al doilea aspect al primului motiv, referitor la întinderea competenței de publicare a Comisiei, în raport cu articolul 287 CE.

Cu privire la întinderea competenței de publicare a Comisiei în temeiul articolului 21 din Regulamentul nr. 17

59 Cu titlu preliminar, trebuie amintit cuprinsul articolului 21 din Regulamentul nr. 17, care reglementează întinderea competenței de publicare a Comisiei.

60 Pe de o parte, articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17 enumeră tipurile de decizii pe care Comisia este abilitată să le publice, listă la care trebuie să se adauge, potrivit jurisprudenței, deciziile de aplicare a unor amenzi în temeiul articolului 15 din respectivul regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea Chemiefarma/Comisia, punctul 50 de mai sus, punctele 101-104, și Hotărârea Francolor/Comisia, punctul 50 de mai sus, punctele 30 și 31). Pe de altă parte, articolul 21 alineatul (2) din respectivul regulament prevede, în prima parte a frazei, că „publicarea indică părțile interesate și conținutul principal al deciziei" [traducere neoficială]. În plus, în temeiul celei de a doua părți a frazei din articolul 21 alineatul (2) din respectivul regulament, Comisia trebuie să „ia în considerare interesul legitim al întreprinderilor în protejarea secretelor lor de afaceri".

61 Într-un mod mai general, trebuie să se arate în primul rând că, deși publicarea unui act nu este explicit prevăzută de tratate sau de acte de drept comunitar cu aplicabilitate generală, din sistemul instituit de tratate, în special din articolul 1 UE, din articolele 254 CE și 255 CE, precum și din principiul deschiderii și din cerința transparenței acțiunilor instituțiilor comunitare consacrate în acestea, rezultă că, în lipsa unor dispoziții care să prevadă sau să interzică explicit o publicare, regula este posibilitatea instituțiilor de a face publice actele pe care le adoptă. Există totuși și excepții de la această regulă în măsura în care dreptul comunitar, în special prin intermediul dispozițiilor care garantează respectarea secretului profesional, se opune divulgării acestor acte sau a anumitor informații pe care le conțin. Prin urmare, articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 nu urmărește restrângerea libertății Comisiei de a publica în mod voluntar o versiune a deciziei sale mai completă decât minimul necesar și de a include, de asemenea, informații a căror publicare nu este cerută, în măsura în care divulgarea acestora nu este incompatibilă cu protejarea secretului profesional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctele 69 și 79).

62 În plus, trebuie amintit că a doua parte a frazei de la articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 nu constituie, la fel ca și articolul 20 din respectivul regulament, decât materializarea în dreptul comunitar derivat a protejării secretului profesional, consacrată la articolul 287 CE, și că procedura prevăzută la articolul 9 din Decizia 2001/462 nu urmărește decât punerea în aplicare a cerințelor procedurale recunoscute de Curte în acest sens în Hotărârea AKZO Chemie/Comisia, punctul 38 de mai sus (în special punctele 29 și 30; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 28). Astfel, această procedură se aplică atunci când Comisia are în vedere, în cadrul unei proceduri în materie de concurență, divulgarea unor informații susceptibile să aducă atingere protejării secretului profesional în sensul articolului 287 CE (primul și al doilea paragraf), în orice formă, inclusiv prin publicarea unei decizii în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* (al treilea paragraf) sau pe internet.

63 Tribunalul constată, în continuare, că nici articolul 287 CE, nici Regulamentul nr. 17 nu menționează explicit care informații, în afara secretelor de afaceri, constituie secret

profesional. Rezultă totuși din formularea deschisă a articolului 287 CE (acesta interzicând divulgarea „informații[lor] care, prin natura lor, constituie secret profesional și, îndeosebi, informațiile referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost"), din articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2842/98 și din jurisprudență că noțiunea „informații care constituie secret profesional" include și informațiile confidențiale, altele decât secretele de afaceri (Hotărârea Curții din 7 noiembrie 1985, Adams/Comisia, 145/83, Rec., p. 3539, punctul 34, Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1996, Postbank/Comisia, T-353/94, Rec., p. II-921, punctul 86).

64 Din această accepțiune mai largă a noțiunii „informații care constituie secret profesional" rezultă că articolul 21 din Regulamentul nr. 17 și articolul 9 din Decizia 2001/462 trebuie interpretate în sensul că se aplică, la fel ca și articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nº 2842/98, atât secretelor de afaceri, cât și informațiilor confidențiale. În plus, trebuie arătat că acest caracter confidențial al informațiilor, a căror protejare este cerută de secretul profesional în temeiul articolului 287 CE, poate rezulta și din alte dispoziții de drept comunitar primar sau secundar, precum articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 (citat la punctul 46 de mai sus) sau cele din articolul 286 CE și din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, 13/vol. 30, p. 142) (a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctele 34 și 35).

65 Fiind vorba, în general, de natura secretelor de afaceri sau a altor informații care constituie secret profesional, este necesar, în primul rând, ca aceste secrete de afaceri sau informații confidențiale să nu fie cunoscute decât de un număr restrâns de persoane. Mai apoi, trebuie să fie vorba de informații a căror divulgare este susceptibilă să producă un prejudiciu serios persoanei care le-a furnizat sau unor terți [Hotărârea Postbank/Comisia, punctul 63 de mai sus, punctul 87, și a se vedea de asemenea Comunicarea 2005/C 325/07 a Comisiei din 22 decembrie 2005 referitoare la regulile de acces la dosarul Comisiei în cauzele privitoare la articolele 81 [CE] și 82 [CE], la articolele 53, 54 și 57 din Acordul privind SEE și la Regulamentul (CE)

nr. 139/2004 al Consiliului (JO C 325, p. 7, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 220), punctele 3.2.1 și 3.2.2.]. În fine, trebuie ca interesele susceptibile de a fi lezate prin divulgarea informațiilor să fie demne de a fi protejate. Aprecierea caracterului confidențial al unei informații necesită, în această privință, să fie puse în balanță interesele individuale legitime care se opun divulgării informației și interesul general care urmărește ca activitățile instituțiilor comunitare să se desfășoare cu respectarea cât se poate de strictă a principiului deschiderii (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 71).

66 Rezultă, pe de o parte, că, atunci când consilierul-auditor ia o decizie în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Decizia 2001/462, este obligat nu numai să examineze dacă versiunea unei decizii, adoptată în temeiul Regulamentului nr. 17 și destinată publicării, cuprinde secrete de afaceri sau alte informații confidențiale care se bucură de o protecție similară, ci și să verifice dacă această versiune cuprinde informații care nu pot fi divulgate publicului fie datorită normelor de drept comunitar care le protejează în mod particular, fie datorită faptului că, prin natura lor, constituie secret profesional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 34). Pe de altă parte, în cadrul acestui control de legalitate, Tribunalul trebuie să asigure respectarea de către consilierul-auditor a limitelor mandatului său, astfel cum a fost definit, și trebuie astfel să verifice dacă acesta a aplicat corect protejarea secretului profesional în cazul din speță. În schimb, Tribunalul nu ar putea reproșa consilierului-auditor necorectarea unor eventuale nereguli săvârșite de Comisie în adoptarea deciziei care face obiectul publicării, întrucât controlul acestor nereguli nu este de competența sa. Astfel, Tribunalul nu ar putea repune în discuție nici legalitatea formei, nici caracterul întemeiat al deciziei destinate publicării, chiar dacă aceasta ar cuprinde erori grave.

67 Având în vedere principiile enunțate la punctele 59-66 de mai sus, trebuie analizată problema dacă și în ce măsură informațiile contestate de reclamantă sunt protejate de secretul profesional în temeiul articolului 287 CE.

Cu privire la protejarea prin secretul profesional a informațiilor contestate

— Observație generală

68 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se examineze dacă informațiile contestate sunt informații care constituie secret profesional în temeiul articolului 287 CE, astfel cum această noțiune a fost interpretată la punctele 63 și 65 de mai sus, și mai ales să se verifice dacă publicarea lor este susceptibilă de a produce un prejudiciu serios reclamantei.

— Cu privire la aspectele protejării secretului profesional luate în considerare de consilierul-auditor

69 Tribunalul amintește, în primul rând, că, în urma contestării de către reclamantă a publicării anumitor pasaje referitoare la ea în Decizia peroxizi și a cererii sale de tratament confidențial pentru aceste informații, consilierul-auditor s-a limitat, în decizia atacată, să analizeze dacă informațiile contestate de reclamantă constituiau secrete de afaceri, a căror divulgare era susceptibilă de a aduce atingere intereselor sale legitime.

70 Trebuie să se arate în continuare că, deși în acest fel consilierul-auditor a limitat formal obiectul examinării sale, totuși a adoptat o poziție în cadrul aprecierii sale cu privire la caracterul prejudiciabil al divulgării informațiilor contestate și, ca urmare, asupra caracterului lor confidențial. Astfel, consilierul-auditor a examinat, pe de o parte, dacă publicarea informațiilor contestate era susceptibilă de a furniza terților

elemente de probă care să le permită introducerea unor acțiuni în despăgubiri împotriva reclamantei în fața instanțelor naționale și, pe de altă parte, dacă o astfel de publicare putea aduce o atingere gravă reputației reclamantei pe piață.

71 Rezultă din cele ce precedă, precum și de la punctul 21 de mai sus că, în esență, consilierul-auditor a analizat de asemenea, ca răspuns la cererea de tratament confidențial introdusă de reclamantă, problema dacă informațiile contestate constituiau informații confidențiale, altele decât secrete de afaceri. În această privință, consilierul-auditor a ajuns la concluzia că interesul reclamantei de eliminare a informațiilor contestate în versiunea definitivă a Deciziei peroxizi destinată publicării nu era suficient.

— Cu privire la caracterul întemeiat al deciziei atacate în ceea ce privește respectarea protejării secretului profesional

72 Tribunalul amintește că nu se cuvine nicio protecție specială interesului unei întreprinderi căreia Comisia i-a aplicat o amendă pentru încălcarea dreptului concurenței ca detaliile comportamentului nelegal care îi este reproșat să nu fie divulgate publicului, ținând cont, pe de o parte, de interesul publicului de a cunoaște cât mai detaliat posibil motivele oricărei acțiuni a Comisiei, de interesul operatorilor economici de a ști care sunt comportamentele susceptibile să îi expună la sancțiuni și de interesul persoanelor prejudiciate prin încălcare de a cunoaște detaliile acesteia pentru a putea să își valorifice în justiție, dacă este cazul, drepturile împotriva întreprinderilor sancționate și, pe de altă parte, de posibilitatea de care dispune această întreprindere de a supune o astfel de decizie unui control jurisdicțional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 78). Tribunalul consideră că această apreciere se aplică *mutatis mutandis* deciziilor de constatare a unei încălcări săvârșite de o întreprindere, a cărei investigare este împiedicată de prescripție în temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 2988/74, decizie pe care Comisia este

implicit abilitată să o adopte, în temeiul regimului instituit prin Regulamentul nr. 17, atunci când dovedește un interes legitim în această privință (Hotărârea Tribunalului din 6 octombrie 2005, Sumitomo Chemical și Sumika Fine Chemicals/Comisia, T-22/02 și T-23/02, Rec., p. II-4065, punctele 60-63).

73 Totuși, trebuie să se arate că aplicarea jurisprudenței citate la punctul 72 de mai sus presupune ca încălcarea constatată să figureze cel puțin în dispozitivul deciziei și ca aceasta să fie adresată întreprinderii avute în vedere pentru ca aceasta să o poată contesta în justiție. Într-adevăr, trebuie amintit în această privință că, astfel cum susține însăși Comisia, oricare ar fi considerentele pe care se întemeiază o decizie, numai dispozitivul acesteia este susceptibil să producă efecte juridice și, în consecință, să cauzeze un prejudiciu. În schimb, aprecierile formulate în considerentele unei decizii nu sunt susceptibile, prin ele însele, de a face obiectul unei acțiuni în anulare. Ele nu pot fi supuse controlului de legalitate din partea judecătorului comunitar decât în măsura în care, în calitate de considerente ale unui act cauzator de prejudiciu, constituie baza necesară pentru dispozitivul acestui act (Ordonanța Curții din 28 ianuarie 2004, Țările de Jos/Comisia, C-164/02, Rec., p. I-1177, punctul 21, Hotărârea Tribunalului din 19 martie 2003, CMA CGM și alții/Comisia, T-213/00, Rec., p. II-913, punctul 186) și, mai exact, aceste considerente sunt susceptibile să schimbe esența a ceea ce s-a decis în dispozitivul actului respectiv (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Tribunalului din 20 noiembrie 2002, Lagardère și Canal+/Comisia, T-251/00, Rec., p. II-4825, punctele 67 și 68).

74 Or, în speță, rezultă din cele ce precedă că, independent de problema caracterului întemeiat sau neîntemeiat al constatării de către Comisie, în considerentele Deciziei peroxizi, a unei încălcări care poate fi imputată reclamantei, aceasta nu avea, în lipsa unei astfel de constatări în dispozitiv, legitimare procesuală activă împotriva acestei decizii. Astfel, o acțiune formulată de reclamantă împotriva Deciziei peroxizi pentru a fi controlat de către Tribunal caracterul întemeiat al informațiilor contestate ar fi fost, în orice caz, inadmisibilă, chiar dacă ar fi fost introdusă în termenul prevăzut la articolul 230 al cincilea paragraf CE (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Compagnie maritime belge transports și alții/Comisia, punctul 52 de mai sus, punctul 150).

75 În plus, astfel cum susține reclamanta, întinderea competenței Comisiei de a adopta și de a publica decizii, în temeiul Regulamentului nr. 17, și limitele protejării secretului profesional trebuie să fie interpretate în lumina principiilor generale și a drepturilor fundamentale, care fac parte integrantă din ordinea juridică comunitară, și în special a principiului prezumției de nevinovăție – astfel cum a fost reafirmat prin articolul 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 7 decembrie 2000 la Nisa (JO C 364, p. 1, JO 2007, C 303, p. 1) – care se aplică procedurilor referitoare la încălcări ale normelor de concurență aplicabile întreprinderilor și susceptibile să se finalizeze cu aplicarea unor amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu (Hotărârea Curții din 8 iulie 1999, Hüls/Comisia, C-199/92 P, Rec., p. I-4287, punctul 150, Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2004, JFE Engineering și alții/Comisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 și T-78/00, Rec., p. II-2501, punctul 178, și Hotărârea Tribunalului Sumitomo Chemical și Sumika Fine Chemicals/Comisia, punctul 72 de mai sus, punctele 104 și 105).

76 În plus, trebuie să se remarce că prezumția de nevinovăție presupune că orice persoană acuzată este prezumată nevinovată până în momentul în care vinovăția ei a fost legal stabilită. Astfel, ea se opune oricărei constatări formale și chiar oricărei aluzii referitoare la răspunderea unei persoane acuzate de o încălcare, formulată într-o decizie care pune capăt procedurii, fără ca această persoană să fi putut beneficia de toate garanțiile care trebuie să însoțească exercitarea dreptului la apărare în cadrul unei proceduri care își urmează cursul normal și care se finalizează printr-o decizie privind caracterul întemeiat al contestației (Hotărârea Sumitomo Chemical și Sumika Fine Chemicals/Comisia, punctul 72 de mai sus, punctul 106). Pe de altă parte, vinovăția unei persoane acuzate de o încălcare nu este stabilită definitiv decât în momentul în care decizia prin care este constatată a dobândit autoritatea de lucru judecat, ceea ce presupune fie că persoana vizată nu a introdus o acțiune împotriva respectivei decizii în termenele prevăzute la articolul 230 al cincilea paragraf CE, fie, ca urmare a unei astfel de acțiuni, procedura contencioasă a fost definitiv închisă, mai precis, printr-o decizie judiciară care confirmă legalitatea respectivei decizii.

77 Ca urmare, constatările pe care persoana incriminată nu a avut ocazia să le conteste în fața instanțelor comunitare, deși le contestă caracterul întemeiat, nu ar putea fi considerate ca legal stabilite. Într-adevăr, faptul de a sustrage astfel de constatări oricărui control jurisdicțional și, așadar, în cazul nelegalității acestora, unei eventuale corectări de către judecătorul comunitar este vădit contrar principiului prezumției

de nevinovăție. Orice altă interpretare ar conduce la înfrângerea sistemului de repartizare a atribuțiilor și a echilibrului instituțional dintre puterea administrativă și cea judiciară, în condițiile în care, în cazul unei contestații, numai puterea judiciară este competentă să hotărască definitiv asupra existenței unor elemente suficiente care să permită stabilirea răspunderii unei întreprinderi pentru săvârșirea unei încălcări a normelor de concurență.

78 În plus, Tribunalul apreciază că, în măsura în care constatările Comisiei referitoare la o încălcare săvârșită de o întreprindere sunt susceptibile de a aduce atingere aplicării principiului prezumției de nevinovăție, acestea trebuie considerate, în principiu, confidențiale față de public și, prin urmare, ca reprezentând, prin natura lor, secret profesional. Acest principiu decurge în special din necesitatea de a respecta reputația și demnitatea persoanei vizate atât timp cât aceasta nu a fost condamnată definitiv (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 15 martie 2006, BASF/Comisia, T-15/02, Rec., p. II-497, punctul 604). Caracterul confidențial al unor astfel de elemente este confirmat de articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, conform căruia informațiile a căror divulgare ar aduce atingere protejării vieții private și integrității individului sunt protejate. În fine, caracterul confidențial al acestor informații nu ar putea depinde de întrebarea dacă și în ce măsură acestea au valoare probatorie într-un litigiu național.

79 În această privință, pârâta nu ar putea invoca punctul 89 din Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus, dat fiind faptul că aprecierea Tribunalului reținută aici nu se referă la o situație comparabilă cu cea care se află la originea prezentei cauze, în care reclamanta este lipsită de orice posibilitate de a contesta caracterul întemeiat al afirmațiilor din Decizia peroxizi care o privesc (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 78 *in fine*). Or, din jurisprudența citată la punctele 72 și 73 de mai sus rezultă că nu ar fi posibilă adoptarea de către Comisie a unei decizii de constatare a unei încălcări după scurgerea termenului de prescripție dacă nu dovedește existența unui interes legitim de a proceda la o astfel de constatare și dacă întreprinderea vizată nu dispune de nicio posibilitate de a supune această constatare controlului din partea instanțelor comunitare (a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Coca-Cola/Comisia, punctul 52 de mai sus, punctul 86).

80 În speță, astfel cum s-a constatat la punctul 74 de mai sus, reclamanta nu a avut legitimare procesuală activă împotriva Deciziei peroxizi, dată fiind, mai ales, lipsa menționării participării sale la încălcare în dispozitiv, deși aceasta a contestat caracterul întemeiat al considerentelor deciziei prin aceea că se refereau la participarea sa la încălcare. O astfel de situație este contrară principiului prezumției de nevinovăție și încalcă protejarea secretului profesional, astfel cum sunt interpretate la punctele 75-78 de mai sus, care presupun garantarea respectării reputației și demnității reclamantei. Astfel, trebuie să se considere că informațiile contestate au caracter de informații care constituie, prin natura lor, secret profesional în sensul articolului 287 CE. În această privință, trebuie să se arate, în fine, că, în ședință, Comisia însăși a admis că ar fi putut să publice Decizia peroxizi limitându-se la a constata participarea reclamantei la procedura administrativă și la a închide examinarea în ceea ce o privește, ca efect al prescripției. Trebuie să se constate, în aceste condiții, lipsa unui interes general pentru publicarea informațiilor contestate susceptibil să primeze asupra interesului legitim al reclamantei ca acestea să fie protejate.

81 Rezultă din cele ce precedă că, prin constatarea faptului că informațiile contestate nu erau demne de protejare și că publicarea lor nu reprezenta o atingere gravă și injustă a intereselor reclamantei, consilierul-auditor a aplicat eronat în speță protejarea secretului profesional. Prin urmare, decizia atacată trebuie anulată în măsura în care respinge cererea reclamantei de tratament confidențial, fără a fi necesară pronunțarea asupra celorlalte motive și critici avansate de aceasta.

Cu privire la cheltuielile de judecată

82 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia (2004) D/204343 a Comisiei din 1 octombrie 2004.

2) Obligă Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

Jaeger Azizi Cremona

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 12 octombrie 2007.

Grefier Președinte

E. Coulon M. Jaeger

Cuprins

Cadrul juridic ..... II - 4232

Faptele, procedura și concluziile părților ..... II - 4235

În drept ..... II - 4242

A — Cu privire la admisibilitatea cererii de anulare ..... II - 4242

1. Argumentele părților ..... II - 4242

2. Aprecierea Tribunalului ..... II - 4244

B — Cu privire la fond ..... II - 4246

1. Observație introductivă ..... II - 4246

2. Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 21 din Regulamentul nr. 17 ..... II - 4247

a) Argumentele părților ..... II - 4247

b) Aprecierea Tribunalului ..... II - 4251

Observație preliminară ..... II - 4251

Cu privire la întinderea competenței de publicare a Comisiei în temeiul articolului 21 din Regulamentul nr. 17 ..... II - 4252

Cu privire la protejarea prin secretul profesional a informațiilor contestate ..... II - 4256

— Observație generală ..... II - 4256

— Cu privire la aspectele protejării secretului profesional luate în considerare de consilierul-auditor ..... II - 4256

— Cu privire la caracterul întemeiat al deciziei atacate în ceea ce privește respectarea protejării secretului profesional ..... II - 4257

Cu privire la cheltuielile de judecată ..... II - 4261